

MARNOTRATNÁ LUCIE

MARKÉTA CHALOUPKOVÁ

4. DÍL SÉRIE APOKATASTASIS

MARNOTRATNÁ LUCIE

Markéta Chaloupková

Marnotratná Lucie
© Markéta Chaloupková

Nakladatel:

Josef Chaloupka
Do čtečky.cz
www.doctecky.cz
Liberec 2020

ISBN 978-80-907854-0-8

Obsah

1. kapitola – Léto 1705.....	5
2. kapitola	8
3. kapitola	10
4. kapitola	13
5. kapitola	16
6. kapitola	19
7. kapitola	23
8. kapitola	27
9. kapitola	32
10. kapitola	36
11. kapitola	39
12. kapitola	41
13. kapitola	44
14. kapitola	47
15. kapitola	52
16. kapitola	58

1. kapitola – Léto 1705

David s Nikolasem seděli v zahradním altánku a hlídali tříletého Bruna. V hlavním sále Nikolasova domu zatím služebnictvo chystalo hostinu u příležitosti jeho šedesátin. Stela na vše dohlížela, zatímco Nikolas a David měli za úkol hlídat svého společného vnuka.

„Asi víš, Davide, jak tě mám rád,“ usmál se Nikolas, „ale vždycky jsem si říkal, že je úplně něco jiného mít rád dobrého přítele a mít rád svou ženu. S manželkou člověk sdílí úplně jiné věci. Má s ní děti a může spolu s ní pozorovat, jak rostou. Ví, že jsou jeho a lze se bavit třeba o tom, komu jsou podobné. Nikdy jsem netušil, že bych se o něčem podobném mohl bavit s tebou,“ řekl s pohledem upřeným na Bruna, „ale řekl bych, že je chytrý po mně, ale ty uši má po tobě.“

David si povzdychl a podíval se na vnoučka, který měl trochu odstávající uši. „Víš, čeho lituji, Nikolasi?“ řekl škádlivě. „Kdysi mě má drahá žena požádala, abych ti dal pohlavek, a já jsem to tehdy neudělal. Ale měl jsem. A teď už jsi na to asi trochu starý. A ještě k tomu máš dnes narozeniny.“

Nikolas se zasmál. „Stejně jsi můj nejoblíbenější příbuzný,“ ujistil Davida.

„Hm,“ zamrmlal David. „A to má být kompliment? Když si Julie vzala Josepha Warda?“

„Myslíš syna mého drahého šéfa, našeho nového rektora?“ usmál se Nikolas. „Kdyby mi někdo před dvaceti lety řekl, že budeme příbuzní, asi bych omdlel.“

„Přidej, kamaráde,“ opravil ho David. „Když jsi s ním měl poprvé tu čest, tak ti ještě nebylo ani třicet.“

„Já vím,“ ujistil ho Nikolas. „Ženíl jsem se devětadvaceti. Ale před dvaceti lety se narodila Lucie, a když jsem tehdy viděl, že Jonathan už má čtyři syny, tak jsem si říkal, že doufám, že se nebudou zajímat o mé holčičky. No, doufal jsem marně. Nakonec mi to až tak nevádí. Naopak, Lucie mi dělá starosti, a kdyby skončila v náručí jednoho z Wardů, mohl bych být ještě rád.“

„Trochu mi připomíná Lucase,“ řekl David. „Měli jsme jednu chůvu pro holčičky a jednu zvlášť pro něj, jak byl náročný, a vím, že u vás to bylo stejné. A podívej se něho dnes. Je mu čtyřiatřicet, je z něj zodpovědný otec čtyř dětí a už dva roky je králem Le pays de Cygnes. Když mu bylo okolo třinácti, byl jsem z něj úplně zoufalý. Nestačil jsem ho řezat. Nakonec jsem ho poslal za trest k Jeanovi na farmu, tam uvěřil v Krista a od té chvíle bylo všechno úplně jiné.“

„Jenže Lucii je už dvacet,“ povzdychl si Nikolas. „A cokoliv jí říkám, jde jedním uchem tam a druhým ven, ať už to je o Bohu nebo o něčem jiném. Děsím se toho, koho si jednou vezme. Žádný slušný věřící mladík z našeho okolí o ni nemá zájem. A nejvíc ze všeho mě štve, že v ní vidím sám sebe. Naše ostatní děti byly úplně bezproblémové. Anastázie byla moje zlatíčko, nikdy s ní nebyly žádné problémy a uvěřila už ve dvanácti. Vždycky byla zodpovědná a přemýšlivá. Julie byla zase samá legrace, a i když byla jednu dobu trochu paličatá, vždycky stačilo promluvit si s ní. Byla svá a tvárná zároveň. A David? To byl sice průšvihář, ale vždycky dokázal svoje chyby přiznat. Ví, že mnohokrát dostal pořádně vynadáno i od Jonathana. Byli vždycky s Nikolasem Wardem jedna ruka a nakonec se oba oženili ve stejný rok, o rok později se jim oběma narodili synové, a když ty malé kluky vidím spolu, mám za to, že se historie bude opakovat. A po Davidovi jsme přišli o ta dvojčata, chlapečky, a někdy mám za to, že jsme se pak modlili špatným způsobem. Prosili jsme Boha, ať nám tu ztrátu nahradí další dítě, a někdy se mi zdá, že jsme ty dva kluky pak dostali v jednom a ještě navíc dívčím provedení.“

David se pousmál.

„Víš, o čem někdy přemýšlím?“ podíval se na něho Nikolas trochu váhavě. „Říkám si, jak jiné by všechno bylo, kdybych tehdy neuvěřil. Nikdy za celé ty roky jsem se tě ani nezeptal, co bys se mnou v tom případě udělal?“

David trochu nadzdvihl obočí. „Je to třicet čtyři let, Nikolasi. Proč to vytahuješ zrovna teď?“

„Rád bych to věděl,“ řekl Nikolas a upřeně se mu podíval do očí.

David si povzdychl. „Chtěl jsem tě poslat do vyhnanství, ale ne hned. Kdybych to udělal v okamžiku, kdy jsme tě zatkli, tak bys myslel spíš na všechno, o co jsi tím přišel. Říkal jsem si tehdy, že když tě nechám půl roku nebo rok ve vězení, budeš si té svobody pak víc vážit a o to spíš mi rád zmizíš z očí.“

Nikolas přikývl. Chvilku uvažoval a díval se přitom na Bruna, který házel kamínky do blátivé louže. Předchozí večer hodně pršelo, ale nyní byl krásný červnový den a Bruno si ho náležitě užíval.

„Víš, uvědomuji si, že mám pěkný život,“ řekl Nikolas, „a přitom je složený z mnoha velice vážných chyb. Kdybych tehdy neplánoval to, co jsem plánoval, asi bych neuvěřil v Krista. Tehdy tedy rozhodně ne. A kdyby nedošlo k těm vraždám, možná bych vůbec nepoznal Stelu. Je možné, že bych teď žil třeba někde v Americe s nějakou úplně jinou a pravděpodobně nevěřící ženou a neuměl bych si ani představit tenhle život, který žiji teď. Anastázie by vyrůstala v lepším případě na statku a v horším případě někde v sirotčinci a rozhodně by nebyla manželkou krále. Dost dobře se taky mohlo stát, že by byla tehdy mezi těmi dětmi, které Bernard zabil.“

„A já bych si bez tebe nevěděl rady s Jonathanem. Jonathan by pravděpodobně neměl dnes osm dětí nebo kolik jich to má, my dva bychom nebyli příbuzní a vy dva už vůbec ne,“ pokračoval David. „Občas mě to taky napadne, ale myslím, že nemá smysl o tom příliš přemýšlet.“

„Já o tom částečně přemýšlím právě kvůli Lucii,“ vysvětloval Nikolas. „Je mi podobná. Byl jsem takový jako ona, než jsem uvěřil. Drzý, ctižádostivý, necitlivý. V tomhle je jako já tehdy. Ale zároveň po mně má i některé jiné věci – třeba talent na jazyky, je to rozený organizátor, je chytrá, pohotová, vtipná. Má velký potenciál, ale všechno to jsou vlastnosti, které bych ocenil spíš u syna. Když jsme se stěhovali sem do města a předával jsem Davidovi naše panství, rok jsem na něj dohlížel, abych měl jistotu, že všechno zvládne. Ale Lucii jsem zapojil do svých obchodních aktivit a ona si vede překvapivě dobře. Měla to pro ni být lekce, aby viděla, jak to v životě chodí a co ji živí, ale ona je ve svém živlu. Zpětně mi to připadá spíš jako chyba. Stouplo jí tím ještě víc sebevědomí, cítí se nezávislá a dospělá. Zařizuje pro mě spoustu věcí a jde jí to. Navíc si oblíbila moře a lodě a v poslední době mě dokonce přemlouvá, abych ji pustil na nějakou zahraniční plavbu. To jsem ale odmítl. Jedna věc je plout několik hodin do La Rochelle, ale nemám zájem o to, aby byla s partou podivínských chlapíků sama někde několik dní nebo týdnů a plavila se do Holandska nebo do Anglie. Stačí, že se kolem ní motá ten anglický princ, který tu je na studijním pobytu. Ten kluk se mi vůbec nelíbí.“

„Kde ji vůbec potkal?“ zeptal se David.

„U Wardů, kde jinde?“ povzdychl si Nikolas. „Jeho výsost princ William. Francouzsky umí mizerně a přirozeně se skamarádil s Wardovými kluky, kteří mluví anglicky. Naše děti u nich byly všechny pečené vařené, a jelikož Jonathan mluvil na své děti vždycky anglicky, tak se i naše děti v angličtině velice dobře chytají. A Lucie o to spíš, že je na jazyky nejtalentovanější. Jonathanovi se William sice také moc nezdá, ale berou to jako zdvořilostní výpomoc a snaží se ho přivést k víře. Jenže Jonathan má tu výhodu, že jeho dvě starší děvčata už jsou vdaná, zatímco Lucie ne. Každopádně mám teď

jednoho skvělého studenta. Je v posledním ročníku, jmenuje se Adam Croy. Možná jsi slyšel o jeho otci, je docela bohatý obchodník, a ten se s tím princátkem také trochu sblížil, tak jsem ho poprosil, aby mi na ni dohlédl.“

„Croy?“ zeptal se David zamyšleně. „Vévoda Croy byl Anabely dědeček, pokud se nepletu. To je docela starý šlechtický rod. Nemá s nimi něco společného?“

„Tak o tom nic nevím, Adam nikdy nenaznačil, že by byl z nějakého šlechtického rodu. Je z rodiny emigrantů, kteří se tu usadili po zrušení ediktu Nantského hned v roce 1685. Na jeho otce si trochu pamatuji, protože se mne tehdy snažil přemluvit, abych mu prodal část z těch dvaceti hektarů, které jsem dostal výměnou za městský dům. Ale chtěl jsem si ty pozemky nechat celé a oni se pak usadili v nové čtvrti na druhé straně města. Adamovi tehdy byly dva roky. Je nejmladší ze tří synů a stojí o to zůstat na univerzitě. Přimlouval jsem se za něj trochu u Jonathana, protože je to po dlouhé době zase jeden výjimečný student. Je pečlivý, chytrý, sečtělý, ale zároveň zábavný, sebevědomý a velice zodpovědný. Občas za mnou zajde mimo hodinu a tahá ze mne různé knížky. Myslím, že si za poslední dva roky půjčil velkou část mé knihovny a sem tam mi i sám výměnou něco zajímavého přinesl. Za pár dní ho čekají závěrečné zkoušky.“

„Stejně tě ta práce na univerzitě nakonec docela zaujala, že?“ usmál se David. „Nakonec jsi u toho vydržel přes třicet let.“

„Je to jen jeden den v týdnu,“ řekl Nikolas. „A učím jen to, co mě baví a zajímá. Navíc můžu studenty nutit načíst spoustu knížek, na které nemám chuť a čas a dozvím se tak docela dost užitečných věcí.“

„A přišli jste s tím Adamem na něco nového zajímavého?“ zeptal se David.

Nikolas neodpověděl. S hrůzou zjistil, že k nim leze z blízkých stromů jakési velké hnědé čtyřnohé zvíře.

Místo odpovědi ukázal tím směrem.

To zvíře byl bohužel člověk. Byl to malý Bruno, na kterého na chvíli zapomněli a který byl od hlavy až k patě zamazaný od bláta.

Ve stejnou chvíli se objevil i mladý král Lucas se svou manželkou.

Anastázie se podívala na Nikolase a řekla: „Víš, co tati, ber jako jeden z dárků k narozeninám, že tohle nebudu komentovat.“

„Taky budu mít brzy narozeniny,“ ozval se David, s pohledem upřeným na svého syna.

„Právě přijel vůz s tím dárkem,“ řekl Lucas a trochu zavrtěl hlavou při pohledu na své nejmladší dítě.

„Asi bys tam měl jít.“

„Pojď se podívat, co pro tebe máme,“ pobídl David Nikolase. „Jako chůvy jsme stejně naprosto k ničemu.“

Oba muži se vydali za dům na příjezdovou cestu, kde šest silných mužů právě sundávalo z vozu veliký olivovník.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ usmál se David na Nikolase. „Nedávno sis stěžoval, že nemáš žádný dostatečně starý olivovník, tak jsem se to rozhodl napravit.“

2. kapitola

Adam Croy zíral s hrůzou v očích na zkušební komisi. Tohle byl zlý sen. Z padesáti otázek jich uměl čtyřicet osm. Po několika dnech studia byl úplně vyřízený, a když se k posledním dvěma otázkám nedostal, udělal to, co už v mnoha případech předtím – pomodlil se, aby se ho na ně neptali. Pamatoval si velice dobře na zkoušku z práv, která neměl rád, a kde mu něco podobného zafungovalo úplně zázračně. Ze třiceti otázek uměl tehdy opravdu dobře jen dvě, byl nemocný a tu zkoušku šel opravdu jen zkusit. A dostal vymodlenou otázku číslo sedmnáct a jedničku. Jak mu mohl Bůh teď něco takového udělat?

Otázek samozřejmě padlo víc a on nakonec odcházel od zkoušek se slabou dvojkou, ale stejně byl naštvaný. Viděl zklamaný výraz Nikolase Renarda i to, jak se na něho rektor Jonathan Ward mračí.

„Tohle je ten tvůj zázrak?“ obrátil se Jonathan na Nikolase sotva Adam odešel. „Neexistuje, abych sem vzal takhle mladého kluka, který právě předvedl to, co předvedl.“

„Vážně byl celou dobu výborný,“ pokrčil Nikolas rameny. „Nevím, co mělo tohle znamenat. Samozřejmě tě chápu, ale nechceš si s ním aspoň promluvit?“

„Nechci,“ odpověděl Jonathan jednoznačně. „Ať si udělá na Sorboně doktorát, jestli o to tak stojí tady učit, a pak ať se sem vrátí. Pokud bych sem měl vzít čerstvého absolventa, tak by musel být opravdu výjimečný. Tenhle nepřípadá v úvahu ani na místo toho nejposlednějšího asistenta.“

„Dobře, já mu to řeknu sám,“ přikývl Nikolas. „Půjčil si ode mne spoustu knih, takže až mi je přijde vrátit, tak si s ním o tom promluví.“

Nikolas se vydal na cestu domů. Z univerzitní budovy to měl dvacet minut pěšky. Pozemky, které dostal před třiceti roky od krále výměnou za původní městský dům, nebyly už dávno na okraji města. Město se rozrůstalo a obklopilo jeho lesy a rybníky a táhlo se teď ještě několik kilometrů za ně. Nikolas byl celou tu dobu neústupný, když ho někdo prosil, zda by mu část pozemků neprodal. Už teď měl osm vnoučat. Anastázii bylo třiatřicet, byla vdaná už skoro deset let a čekala páté dítě. Julie byla ve svých osmadvaceti matkou tří malých dětí. Pětadvacetiletý David měl prvního syna a další vnouče bylo na cestě, a pak tu byla ještě dvacetiletá Lucie. Sice netušil, co od ní může očekávat, ale městské pozemky rozhodně nechával pro svá vnoučata.

Adam Croy seděl na pobřeží, uždiboval smaženou rybu, napěchovanou v chlebové placce, zamyšleně se díval na moře a snažil se modlit. Nemohl se ale pořádně soustředit. Myšlenkami byl u nepovedených zkoušek a zároveň přemýšlel o své budoucnosti. Hrabě Renard s ním velmi předběžně probíral možnost práce na univerzitě a on na to sázel a počítal s tím až moc. Teď mu bylo jasné, že tahle varianta nepřípadá v úvahu. Viděl rektorův výraz a nemusel se ani ptát. Přesto ale potřeboval se svým učitelem mluvit, a nakonec se ho dočkal. Hodil zbytek jídla rackům, rychle si omyl mastné ruce v moři a vydal se mu naproti.

„Vím, že tudy chodíte domů, pane,“ oslovil Nikolase, „mohl bych vás kousek doprovodit?“

Nikolas se na něho chvilí zamyšleně díval, než přikývl. Adam se kousl do rtu, ale neuhnul pohledem.

„Mrzí mě, že jsem vás asi dnes zklamal,“ povzdychl si. „Ani to nemůžu nijak dobře vysvětlit. Naučil jsem se čtyřicet osm otázek z padesáti a dostal jsem jednu z těch dvou, které jsem neuměl. Prostě jsem si špatně rozvrhl čas a nestihl jsem to.“

„Je vám asi jasné, že vás rektor po vašem dnešním výkonu na univerzitě, aspoň v tuhle chvíli, nechce?“ podíval se na něho Nikolas.

Adam přikývl. „Ano, to jsem pochopil z toho, jak se tvářil. Opravdu mě to mrzí. Každopádně tady na vás nečekám kvůli svým vlastním problémům. Je konec semestru a dnes má být nějaký divoký večírek. Princ William se tím zároveň loučí s naší zemí, ale musím vám říct, že má na svém kontě pár děvčat z tohoto ostrova. A má spadeno na vaši dceru. Byla by pro něj jen další trofej. Víím, že je zasnoubený v Anglii a rozhodně s ní má jen nekalé úmysly. A nevím, jestli to Lucie chápe a asi nejsem ten pravý, kdo by jí to měl vysvětlit. Vzhledem k její víře nebo spíš nevíře si nejsem jistý, jestli odolá, když se o ni pokusí anglický princ,“ řekl Adam rozpačitě.

„Děkuji, Adame,“ povzdychl si Nikolas. „Nikam ji dnes nepustím.“

Adam přikývl. „To je asi všechno, co jsem vám chtěl říct,“ začal se loučit. „Přinesu vám pak ještě ty knížky, které jste mi půjčil.“

„Myslel jsem, že jste mě chtěl doprovodit,“ poznamenal Nikolas. „Jen pojdte ještě kousek se mnou a řekněte mi, co máte dál v plánu.“

„To vůbec nevím,“ přiznal Adam. „Občas přemýšlím, co bych dělal, kdybych mohl dělat cokoli, co mě napadne a stejně nevím.“

„Je vám třiadvacet, pokud se nepletu,“ řekl Nikolas. „Takže na tom není nic špatného, že zatím nemáte jasno. Co si o tom myslí váš otec? Víím, že je úspěšný obchodník, takže předpokládám, že máte možnost pomáhat v rodinném obchodě. Nebo vás láká akademický svět natolik, že byste chtěl třeba dál studovat? Rektor říkal, že pokud si uděláte doktorát, budete mít pravděpodobně dveře otevřené.“

Adam na chvíli zaváhal, a pak přiznal: „Popravdě řečeno, bydlím teď u kamaráda. Otce strašně rozčílilo, že jsem se přiklonil k učení o smíření všech, a vyhodil mě z domu.“

Nikolas se zastavil a zaraženě na Adama pohlédl. Adam se ho v jednom kuse vyptával na jeho názory a hltal všechno, co mu řekl, ale Nikolase nenapadlo, že mu mohl svými postřehy takhle zkomplikovat život. Chvilku uvažoval, a pak se zeptal: „Chtěl byste pracovat pro mě?“

Adam se na něho překvapeně podíval. „A co bych dělal?“ zeptal se. „Tedy ne že bych si mohl vybírat, pomáhám teď v jednom obchodě, abych měl vůbec nějaké vlastní peníze, a беру cokoli. Potřebuji si najít urychleně nějakou práci.“

„Tak to berte tak, že jste přijatý,“ usmál se Nikolas. „Mám o vás dobré mínění, Adame. Navzdory té dnešní nepřilíš slavné zkoušce jste jeden z nejlepších studentů, které jsem kdy učil. Já obchoduji se vším možným. V posledních letech jsem usoudil, že ten model, kdy šlechta žije ze svých panství, není zrovna nejšťastnější a myslím, že není dlouhodobě udržitelný, takže se považuji spíš za obchodníka než za nějakého pána. Ale ty moje obchody nejsou až tak zajímavé. Napadá mě spíš něco jiného. Je to už zhruba třicet let, co byla zavedená povinná školní docházka a máme tu i jakousi střední školu nevalné kvality. Většina bohatých dětí má stejně svoje učitele a z té střední školy jde na univerzitu málokdo. A ty děti z bohatých rodin mají na můj vkus dost nevyvážené vzdělání. Dost záleží na tom, v čem jsou ti jejich konkrétní učitelé dobří. Takže bych chtěl založit soukromou střední školu, kde by navíc byla možnost stipendia pro chudší nadané děti. Mohl byste mi s tím pomoci. Jste sice dost mladý, ale kdybyste pracoval pod mým dohledem, nabídl bych vám rovnou místo ředitele. Má to ale jeden velký háček.“

Adam se na něho zvědavě podíval. „Zní to moc zajímavě.“

„Ten háček je, že bych s tím chtěl začít až za rok a po vás bych chtěl, abyste za ten rok získal zkušenosti jako učitel, a to nejlépe v Anglii. A pokud ne v Anglii, tak aspoň ve Francii. Co na to říkáte?“

„S tím nemám žádný problém,“ přikývl Adam.

„Nemáte tu žádnou lásku nebo nějaké závazky?“ zeptal se Nikolas.

„Rozhodně ne,“ odpověděl Adam až podezřele rychle a rázně.

Nikolas se pousmál. „Dobře. Zkusím se zeptat Jonathana, tedy rektora, jestli by neznal někoho, kdo by nám pomohl takové místo sehnat. Byl bych raději, aby to bylo v Anglii, abyste se naučil ještě lépe anglicky. Předpokládám, že byste se tam mohl někde uchytit jako učitel francouzštiny.“

Adam se na něho provinile podíval. „Pan Ward z toho bude určitě nadšený, že by měl shánět místo zrovna pro mě.“

„S tím si nedělejte starosti,“ mávl Nikolas rukou. „Každý udělal v životě nějaké chyby a já i Jonathan Ward jsme udělali rozhodně o dost horší věci než to, že jsme se nestihli naučit dvě otázky na závěrečnou zkoušku.“

Adam na to nic neřekl. Od Lucie věděl o hraběti a o jeho minulosti své.

„Jak vidíte, už jsem doma,“ řekl Nikolas a ukázal na rozlehlý park, ve kterém se ztrácel jeho městský dům. „Přijďte zítra ve dvě sem k nám a popovídáme si podrobněji, ano? A přineste mi sem ty knížky.“

Adam si povzdychl. „Měl jsem zítra pracovat v obchodě.“

„Zkuste to tam ukončit, pokud jim to nebude tak narychlo vadit, a já už se o vás postarám,“ navrhl mu Nikolas. „A pokud by s tím byl nějaký problém, tak se stavte navečer.“

„Dobře,“ přikývl Adam. „Já jsem vám plně k dispozici, i když musím přiznat, že je ještě jedna věc, kterou bych rád zvládl, než bych někam na rok odjel. Mám ve Francii možná ještě prarodiče, které jsem od dětství neviděl. Chtěl bych zjistit, jestli ještě žijí a poznat je. Od té doby, co mě otec vyhodil, mi to dost leží na srdci.“

„Moje lodě plují do Francie každou chvíli,“ odpověděl Nikolas. „To je asi to nejmenší.“

Adam vděčně přikývl. Pro něho to to nejmenší nebylo. Cesta lodí do Francie byla drahá a on na ni šetřil už několik měsíců.

„Takže jsme domluvení,“ řekl Nikolas. „Zítra vás očekávám.“

3. kapitola

„Děláš si ze mne legraci? Je mi dvacet! Nemůžeš mi zakázat jít ven!“ Lucie Renardová byla rozčilená jako už dlouho ne.

Nikolas stál se založenýma rukama, díval se na ni a s ledovým klidem odpověděl: „Nevidím nejmenší důvod, proč bych ti nemohl něco zakázat. Pořád jsi moje dítě. Bydlíš tady a starám se o tebe. Řekl jsem, že na ten večírek nepůjdeš, tak tam nepůjdeš. Nebudu tady s tebou o tom vůbec diskutovat.“

„To není fér,“ zlobila se Lucie. „Bude tam spousta mých kamarádů. Nejsem pitomá. Umím se o sebe postarat. Nemáš právo se mnou takhle jednat. Nevím, proč si myslíš, že bych tam měla provést kdoví co.“

„To právo jednak mám,“ odporoval Nikolas, „a ještě k tomu není moje povinnost ti každé své rozhodnutí vysvětlovat. Princ William se mi nelíbí a nevidím žádný důvod, proč bys měla trávit večer s nějakým cizím chlapíkem, který je zasnoubený s někým úplně jiným.“

Nikolasovi se zdálo, že ji ta informace na moment zarazila, ale stejně se dál vztekala: „Já si budu dělat, co chci!“

„Na to zapomeň,“ uzemnil ji Nikolas. „Možná, že si chceš dělat to, co chceš, ale budeš dělat to, co ti říkám já. Konec diskuze. Teď běž do svého pokoje. Zítra si o tom ještě promluvíme.“

Lucie zůstala zatvrzele stát na místě a vztekla se na něho dívala. Nikolas k ní popošel.

„Běž do svého pokoje,“ řekl ještě jednou a o něco důrazněji.

„Nebo co?“ odsekla Lucie našťvaně.

Nikolas se na ni podíval, pak mírně zavrtěl hlavou, otočil se a vyšel na zahradu. Lucie zůstala chvíli stát na místě. Na zlomek vteřiny uvažovala o tom, že by ho poslechla, pak tu myšlenku zavrhla, vyběhla z domu a vydala se do města.

William nemohl být zasnoubený! Lucie si byla jistá, že se jí chystá požádat o ruku. Strávili spolu v posledních době několik pěkných dní. Dokonce ji i políbil. Ale nikdy s ní nemluvil o budoucnosti. Vždycky ji pouze zahrnoval komplimenty. Lucie se v duchu viděla někde na královském dvoře v Anglii a nedokázala si připustit, že by byla tak hloupá a naletěla mu. Pro ni to všechno hodně znamenalo. Byl to její první polibek! Na jednu stranu jí připadalo směšné, když třeba Adam Croy prohlásil, že svou manželku políbí poprvé až v den svatby a neměla podobné zásady, ale na druhou stranu se s ním líbala proto, že to s ním myslela vážně a ne proto, že by si chtěla vyzkoušet, jaké to je.

Jak se vůbec mohl její táta něco takového dozvědět? A pak jí to začalo docházet. Adam, samozřejmě! Byl to jeho student a zároveň Williamův kamarád. Na jednu stranu nechápala, proč se někdo jako on motá kolem prince. Byl to koneckonců horlivý křesťan a William podobným věcem moc nakloněný nebyl. Lucie si myslela, že to Adam bere možná jako způsob, jak se zadarmo pocvičit v angličtině, ale teď si tím přestávala být jistá. Nemohl ji táta skrze něj hlídat? Ta myšlenka ji rozčílila. Měla chuť vtrhnout na onen večírek a vysypat na ty dva všechny svoje otázky, ale na druhou stranu jí to začalo připadat hloupé. Přece tam nemůže přijít a zeptat se Williama, jestli je zasnoubený s jinou a co myslel tím, že se s ní líbal nebo se zeptat Adama, jestli se náhodou nebaví s jejím otcem o tom, co je William zač a jak se k ní chová.

Lucie si nebyla jistá, co má dělat a nakonec zůstala sedět docela dlouho na pláži, uvažovala a dívala se na své milované moře. Na večírek dorazila s velkým zpožděním. Zábava byla v plném proudu, William už byl mírně opilý a motalo se kolem něho několik děvčat. Lucie se snažila ztratit v davu a pozorovala ho jen zpozzdálí. Adam Croy tam byl také a ona po očku pozorovala i jeho. Musela se trochu usmát, když si všimla, že i on nenápadně pozoruje ji. On ji snad doopravdy hlídal! V ruce měl

skleničku vína, ale Lucie si všimla, že je to pořád jedna a tatáž sklenička a že s ní takto chodí sem a tam už asi hodinu. Bavit se s různými lidmi, a když to šlo, tak si stoupl tak, aby na ni viděl.

Lucie tu hodinu propovídala se dvěma kamarádkami. Nakonec ani nebylo potřeba, aby Williama nějak konfrontovala. Jedna z jejích kamarádek začala sama mluvit o tom, že je asi hloupá husa. Přiznala, že se s princem Williamem líbala a že si myslela, že ji chce požádat o ruku, ale nakonec se ji pouze pokusil dostat do postele, a když se ho na rovinu zeptala, jaké s ní má plány, tak se jí vysmál. Než tenhle rozhovor, při kterém Lucie dokonale vystřízlivěla, skončil, uviděla Williama, který si jí za celou tu hodinu nevšiml, jak bere za ruku jednu ze svých obdivovatelek a mizí s ní kdesi v domě.

Lucie se zvedla. Adam Croy položil nedopitou skleničku a vydal se k ní.

„Nechtěla bys, abych tě doprovodil domů?“ nabídl se.

„A nechtěl by ses raději starat sám o sebe?“ odsekla nevrle. „Jsem dospělá, jestli jste si toho neráčili náhodou všimnout a nepotřebuju žádnou chůvu.“

„Jen jsem se slušně zeptal,“ zamračil se Adam.

„Čistě ze slušnosti nebo ti táta platí za to, že mě šmíruješ?“ zeptala se Lucie vztekle, ale na odpověď nečekala a vydala se ven.

Byla si jistá, že žádné mizerné chlapy ve svém životě nechce. Žádného prince nebo jiného nezodpovědného manžela, ale ani tátu, který ji pořád bere jako malou holku. Tu noc se vyspala pár hodin v kanceláři v jejich skladišti u přístavu. Jedna z věcí, se kterými její otec obchodoval, byly látky a oděvy, takže si tam sbalila pár kousků oblečení, které se jí mohly hodit, nějaké jídlo a pár dalších užitečných předmětů a hlavně si vzala všechny peníze, které tam byly v hotovosti v trezoru. Bylo to dvě stě tisíc. Slušný roční plat průměrného člověka a částka, kterou její otec vydělával na svých obchodech každý týden. Věděla, že mu to až tak chybět nebude. Navíc to byla asi tak desetina toho, co by jí dal jako věno, takže všechny výčitky hodila za hlavu a brzy ráno nastoupila na první loď směřující do Francie.

La Rochelle bylo příliš na ráně. Ale asi sto sedmdesát kilometrů níže bylo město Bordeaux. Ludvík XIV. ho dobyl roku 1653 a věděla, že se z něj stává významné obchodní centrum, takže uvažovala o tom, že by se mohla vydat tam. Nebylo to sice přímo u moře, které měla tak ráda, ale město stálo poblíž soutoku dvou řek, které ústily do velkého zálivu. Snad tam bude dobře schovaná.

Le pays de Cygnes se během dvou hodin změnilo v bod na obzoru, a i když věděla, že to, co dělá, je hloupost, otočila se k ostrovu a k celé své minulosti zády. Zároveň ale celou dobu přemýšlela nad tím, proč se v jejím životě všechno tak zvrtilo. Nebylo to koneckonců moc složité přemýšlení. Přesně si pamatovala na noc, kdy shodou okolností také neudělala to, co tehdy měla – nezůstala ve svém pokoji.

Ten den se slavily zasnuby její starší sestry Julie a Josepha Warda. Lucie starší Wardovy děti až tak dobře neznala. Nejstarší Joseph se narodil roku 1676 a byl o rok starší než Julie. Druhorozená Marie se vdala už před několika lety do Anglie a Nikolas Ward byl nejlepší kamarád jejího bratra Davida. Ona se vždy přátelila s jejich mladšími dětmi – Mattem, Marcem, Sárrou, Lucem a Jeanem. Lucie se samozřejmě vídala hlavně se Sárrou, ale dost často podnikala něco společně i s jejími bratry. Ten noční výlet, na který se vydali, když probíhaly oslavy zasnub, vymyslel tehdy Matthieu a jí to připadalo jako skvělý nápad. Bylo už docela chladno a samozřejmě byla i tma. Bylo to počátkem září a oni vyrazili na dobrodružnou výpravu do blízkého lesa. A pak je začal honit zlý pes. Rozprchli se na

všechny strany a v tom zmatku se jim ztratil malý Jean. Lucie nechápala, proč s sebou Matthieu tahal pětileté dítě. Nejspíš proto, že ho měl hlídat. Lucii tehdy bylo jedenáct, Sára byla o rok mladší než ona, zatímco Mattovi, který výpravu vedl, bylo třináct. Hledali Jeana asi půl hodiny, a pak usoudili, že potřebují pomoc dospělých.

Samozřejmě dostali všichni hrozný výprask. Nebylo to poprvé, ale pro Lucii to tehdy bylo naposledy. Nikolas se jí pak už nikdy znovu nedotkl. Jeana sice během dvou hodin našli, ale než se tak stalo, začalo pršet a on byl úplně promáčený. Dostal zápal plic a zemřel dva týdny na to. A jeho smrt jako by byla tečkou za jejím šťastným dětstvím. Z jejích veselých kamarádů se stali vážní a zasmušilí kluci a Jonathan Ward, který byl vždycky přísný otec, se začal po Jeanově smrti chovat spíš jako krotitel dravé zvěře. Ale nevedlo to k žádoucím výsledkům. Naopak. Děti se mu vzdálily a odcházely z domova hned, jak to šlo. Matthieu využil příležitost studovat v Anglii, oženil se tam a domů se už nevrátil. Lucie si vždycky myslela, že si ho jednou vezme, ale později už o to vůbec nestála. Sára v osmnácti otěhotněla a Jonathan ji donutil, aby svůj hřích vyznala vkleče před celým kostelem. Následovala rychlá svatba a Sára zmizela hned na to ve městě na druhé straně ostrova. Marc a Luc zůstali sice na ostrově, ale Marc se co nejdříve osamostatnil a Luc plánoval, že se vydá koncem léta za Mattem do Anglie. Wardům měla doma zůstat jen nejmladší Ráchel, která se narodila až po Jeanově smrti, a nyní jí bylo osm.

A Nikolas, který viděl, co se dělo, šel cestou opačného extrému. Ten výprask byl poslední den, kdy své pohružky a výchovné metody dotáhl do konce. Od té doby se začal bát, aby od sebe Lucii podobným způsobem neodehnal, a i když se někdy snažil být přísný, domlouval jí nebo jí něco zakazoval, tak pokud si opravdu postavila hlavu, většinou udělal to, co předchozího večera – rozčileně odešel, a pak jí o několik hodin později udělal dlouhou přednášku, která většinou začínala výčtem jeho různých chyb, pokračovala tím, že nechce, aby si zkazila život a končila tím, že potřebuje to, aby ji Ježíš proměnil a jaké to je žít s Bohem a jaké bez něho. Ty proslovy byly skoro vždycky stejné a Lucie mu tentokrát nedala příležitost, aby jí udělal další kázání.

4. kapitola

Nikolas pochopil, co se stalo hned, když otevřel trezor. Bylo mu jasné, že svou dceru jen tak neuvidí. Byl spíš smutný než našťvaný.

„Kde myslíš, že jsme udělali chybu?“ zeptal se Stely, když spolu seděli sami u oběda. Byl to zvláštní pocit, když poprvé po jednatřiceti letech manželství neměli doma žádné dítě. Když se brali, měl už Nikolas tříletou dceru a nikdy nebyli úplně sami.

„A je to opravdu naše chyba?“ odpověděla Stela. „Máme další tři děti a všechny si vedou dobře. Jsou křesťané, mají partnery, se kterými jsme celkem spokojeni, všichni mají svoje děti a chovají se k nim hezky. Kdyby tomu tak nebylo, asi bych hledala chybu v nás a říkala bych si, že jsme mizerní rodiče, ale snažili jsme se u všech dětí stejně a já se tady nebudu bičovat a obviňovat a hledat chyby jen v nás. Dost dobře to může být jen tím, že Lucie je podstatně paličatější než ostatní děti a potřebuje trochu poznat, o čem je život. Je jí dvacet. Na jednu stranu je opravdu chytrá a schopná, ale zároveň ještě mnoha věcem nerozumí. Možná, že tohle je příležitost, aby jí to došlo.“

„Rád bych ale věděl, kde je a jak si vede,“ povzdychl si Nikolas. „Přemyslím, že bych tím pověřil Adama. To je ten student, co sem má dnes přijít. Stejně se chtěl vydat do Francie. Jestli bude souhlasit, nechám na ráno připravit nějakou loď.“

„Jsi roztomilý,“ usmála se na něj Stela. „Já mám chuť jí dát pár facek a ty si děláš starosti a ani se nezlobíš. Já mám o ni samozřejmě také strach, ale zároveň jsem pořádně naštvaná.“

„Já to беру tak, že jsem sám udělal podstatně horší věci, víš?“ řekl Nikolas mírně. „A nerad bych, aby si opravdu natloukla nos. Například vůbec netuším, jestli k něčemu došlo mezi ní a tím princátkem. Co když utekla, protože je těhotná? A navíc si nejsem jistý, že jsem neudělal žádnou chybu. Nechtěl jsem na ni být moc přísný, protože jsem viděl, jak moc přísný je na děti Jonathan a jaké jsou výsledky. Myslím, že se ho docela bály, neměl s nimi moc dobré vztahy a nakonec od něho odešly, hned jak to šlo.“

„Zatímco z nás měla naše dcera legraci, neměla s námi moc dobré vztahy a nakonec od nás utekla,“ upozornila ho Stela. „Jinou metodou jsme dosáhli téhož. Ale samozřejmě chápu, kam míříš. Marii jsem nikdy moc neznala, ale Joseph a Nikolas Ward u nás byli často a tihle kluci jsou úplně jiní. Jonathan k nim byl podstatně laskavější než k těm mladším dětem a s tou laskavostí a otevřeností měl lepší výsledky. Po Jeanově smrti se v něčem změnil a začal být přísnější a ve výsledku mu ty děti, na které byl takhle tvrdý, utekly. Zatímco my máme problém jen s jedním z našich čtyř dětí.“

Nikolas se pousmál. Byl vždycky rád, když Stela brala Anastázii jako jejich dítě a nerozlišovala mezi jeho prvorozenou dcerou a jejich třemi společnými dětmi. Koneckonců Anastázii byly tři, když se brali, a Stelu začala rychle brát jako maminku a na roky bez maminky neměla žádné vzpomínky.

„Myslíš, že by mohla být těhotná?“ vrátil se Nikolas k původní myšlence. „Jak velké může mít morální zásady? Ty peníze, které si vzala, jsou tak akorát na to, aby mohla někde žít zhruba rok. Jsem zvědavý, jestli nám napíše, a nebo jestli se za devět měsíců vrátí s nějakými omluvami a výmluvami. Byl bych nerad, aby naše případné vnouče skončilo v nějakém francouzském sirotčinci. Moc dobře si uvědomuji, že kdybych se neobrátil, mohla tak dopadnout Anastázie. A jen díky tomu, že jsem tehdy neutekl před zodpovědností, je dnes manželkou krále. Určitě jsou způsoby, jak něco takového vyřešit lépe. Třeba tak, že by si takové dítě vzala k sobě Julie nebo David, kdyby se k ní ten anglický princ neměl.“

„Nepředbíháš trochu událostem?“ brzdila ho Stela.

Nikolas pokrčil rameny. „A myslíš, že by mohla být tak paličatá, že by utekla, aniž by k tomu měla opravdu vážný důvod? Ví, že bych jí za to, že mě neposlechla, hlavu neutrh. Samozřejmě bych jí promluvil do duše.“

„Ale na to je zvyklá,“ doplnila ho Stela. „Musíme ji nechat být. Budeme se za ni modlit a doufat, že to pro ni bude dobrá životní lekce.“

„Zkusím ji nechat sledovat,“ řekl Nikolas. „Bude mířit do nějakého velkého francouzského města. Vyhne se La Rochelle, to je moc blízko, takže zvolí buď Nantes nebo Bordeaux. A nebo Brest, ten je dál, ale má ráda moře a pluje tam dost lodí. Předpokládám, že do Paříže nezamíří. Samozřejmě by mi mohla vypálit rybník a schovat se někde na venkově, ale to nepředpokládám. Je zvyklá na život ve větším městě.“

„A co Anglie?“ nadhodila Stela.

„Kdyby s ní ten princ měl počestné úmysly, nebude utíkat. A pokud ne, neumím si představit, co by dělala. Vtrhne do královského paláce, aby je informovala, že s ním čeká dítě? Pokud by ho nepřesvědčila sama, těžko ho donutí někdo jiný. Neměla by to jak dokázat. Navíc si neumím představit, jak by pak vypadal takový vztah. Sám jsem byl s Ninou v podobné situaci a nebyl jsem

vůbec ochotný si ji vzít. Musím říct, že hlavní důvod, že jsem to nakonec udělal, byl, že jsem byl uvězněný a cítil jsem se hodně opuštěný, ale stejně v tom trochu bylo to, že musím a malinko jsem to bral jako trest za svou chybu. Bylo to pak o tolik hezčí a příjemnější, když jsem si bral tebe.“

Stela se při té vzpomínce pousmála, ale pak se Nikolase pokusila zarazit. „Vzal sis do hlavy, že je těhotná a pořád to rozvíjíš. Lucie je dost paličatá na to, aby utekla i z mnoha prostších důvodů. Dost dobře si může myslet, že už je dost dospělá na to, aby jí někdo mluvil do života a že rozumí obchodu natolik, aby si založila vlastní podnik.“

Další diskuzi ukončil Adamův příchod.

„To už je tolik hodin?“ podíval se Nikolas na nástěnné hodiny. „Chtěl bych, abys u toho hovoru byla, ale mohli bychom si jít sednout ven do altánku.“

„To, co říkáte, se mi nezdá,“ řekl Adam zdvořile, když mu Nikolas s těžkým srdcem pověděl, jaké má starosti. „Princ William tady ještě je. Odplouvá až zítra, ale včera se hrozně opil. Určitě s ním můžu večer zkusit promluvit. Nicméně včera jsem ho viděl s jinou dívkou. Lucie přišla na ten večírek pozdě, byla tam jen asi hodinu, celou dobu se bavila se dvěma kamarádkami a jen ho našťavaně sledovala, a pak zase odešla. Kdyby cokoliv bylo, myslím, že by se chovala jinak. A i když jsem s ní mluvil a nabízel, že ji doprovodím domů, odsekla mi, že je dospělá, že nepotřebuje žádnou chůvu a zeptala se, jestli mi platíte za to, že ji šmíruji. Takhle nějak to řekla. O Willovi nepadlo jediné slovo. Spíš bych se na vašem místě zeptal těch holek, o čem se s nimi bavila. Jenže já je neznám jménem. Asi bych je poznal, kdybych je viděl, ale nevím, co jsou zač.“

„Zkuste, prosím, zjistit, co budete moci,“ obrátil se na něho Nikolas. „Někdo z mých zaměstnanců ji ráno zahlédl v přístavu. Jsem si jistý, že je na cestě do Francie. Je to nejpravděpodobnější. Na jednu stranu jí chci nechat určitou svobodu. Vzala si s sebou dost peněz, takže strádat nijak nebude a já nemám chuť ji v tuhle chvíli nějak osobně hledat nebo kontaktovat. Ale když už jste se do Francie chtěl podívat tak jako tak, dám vám nějaké peníze a byl bych rád, abyste toho využil i k tomu, že se po ní poptáte a poohlídnete. Pokud se něco dozvíte, tak mezi Francií a ostrovem funguje poštovní služba, můžete mi napsat. Jinak vás budu očekávat tak zhruba v polovině srpna, abychom se domluvili, zda se mi podařilo sehnat pro vás nějaké místo v Anglii. Kde vlastně mají žít ti vaši příbuzní? Chtěl byste vyrazit už zítra?“

„Měli by být u moře na kraji zálivu, u kterého je Brest,“ odpověděl Adam, „a na cestu se mohu vydat klidně zítra. Poptám se v La Rochelle, jestli ji někdo neviděl a určitě dám vědět, pokud něco zjistím. Bůh ví, kde je a můžeme se modlit, aby mě k ní navedl, a nebo ještě lépe, aby ji navedl na místa, kde narazí na ty správné lidi.“

Nikolas si s Adamem domluvil podrobnosti, a když Adam odešel, tak si povzdychl. „Stejně je to paradox. Někdo vyhodí z domu takového skvělého kluka a já tady stíhám dceru, která si v tuhle chvíli zaslouží tak akorát pořádný výprask.“

„Někdy si připadám jako potvora, když si říkám, jak jednoduchý bychom měli život, kdyby nebylo Lucie,“ poznamenala Stela. „Občas nechápu, jak takové děti zvládají lidé, kteří nejsou dost bohatí na to, aby měli chůvu. Ale na druhou stranu si i uprostřed podobných situací uvědomuji, že Bůh je Otec a pořád mě to o to víc prakticky utvrzuje v tom, čemu věříme. Není v tom žádná hluboká teologie, jen určité zkušenosti. Možná, že by si člověk někdy zpětně na okamžik přál nějaké nepovedené dítě

nemít a určitě mám chuť ji za tohle pořádně potrestat. Ale potrestat a přivést k rozumu, napravit a ne mučit nesmyslně po zbytek života. Prostě si neumím představit, že by Bůh něco podobného dělal. Už jen samotný fakt, že se o Bohu mluví jako o Otci a o Lásce, je pro mě s odstupem let dostatečným důvodem stát si na tom, že neexistuje nic jako nekonečná muka, utrpení, zatracení nebo jakými slovy se to nazývá. Měli vůbec ti lidé, kteří propagovali jako první myšlenku věčného trápení, rodinu?“

„Co kdybychom se šli projít?“ navrhl jí Nikolas. „Víš, nemám teď náladu rozebírat církevní historii.“

„Já jen, že to rodičovství je v tomhle směru taková lekce o vztazích, že si neumím představit, že by to vymyslel někdo, kdo měl děti,“ řekla Stela a zvedla se. „Snad ledaže by měl doma dvacet Lucií. To je ono. To by se totiž během pár dní zbláznil, a pak by mohl vymyslet něco podobně šíleného. Teď jsem na to kápla. Ty tady přes třicet let studuješ nějaká řecká slova a církevní historii a ve skutečnosti byl možná u zrodu podobných myšlenek nějaký blázen, který spal v kurníku a oženil se s prasetem a lidé ho teď berou vážně.“

„Tobě chybí venkov,“ řekl Nikolas škádlivě a zvedl se z lavice. „Je vidět, že už jsme dlouho ve městě, když si nepamatuješ, že v kurníku se chovají slepice a prasata lidé mívají v chlívků.“

Stela se na něho chtěla z legrace vrhnout, ale Nikolas se nedal a rozeběhl se směrem k jezírku, kde nasedl do loďky a odrazil dva metry od břehu.

„Vrátím se pro tebe jen za příslib beztrestnosti,“ žertoval.

„Na to zapomeň,“ nedala se Stela. „Můžeš si tam nechat přinést večeři a deku.“

Nikolas si povzdychl a s kajícím výrazem se pro ni vrátil.

„Prosím tě, tu špinavou zelenou vodu na mě necákej,“ žadonil, když ji viděl, jak se shýbá. „Nech si to až k moři. Mám čisté kalhoty a zrovna tyhle nosím rád.“

„No dobře,“ nechala se Stela obměkčit. „Myslím, že ti to pro tentokrát prominu, ale stejně je na tom vidět, že lidé někdy utíkají do domnělého bezpečí nebo svobody, a přitom si tím spíš škodí. Nedivila bych se, kdyby tomu tak bylo i s Lucií. Kdybych nebyla tak hodná, mohla jsem tě na tom jezeře nechat trpět celé odpoledne.“

„Bylo by ti smutno,“ řekl Nikolas, podal jí ruku a pomohl jí do loďky. „A máš mě moc ráda na to, abys mi něco takového udělala.“

Stela se na něho podívala a s úsměvem zavrtěla hlavou. „Někdy si říkám, že mít Lucii je průšvih, ale jsem ráda, že ten průšvih mám aspoň s tebou. Jsme v tom spolu.“

5. kapitola

Lucie stála na palubě lodi a dívala se na věže přístavu v La Rochelle. V ruce svírala koženou tašku a občas se nervózně dotkla hluboké kapsy, kterou měla pod sukni. Kapsa nebyla součástí oblečení, ale byl to větší hluboký vak z pevné látky, který se přivazoval na spodní košili. Přes ni se dávaly většinou další dvě sukne, ve kterých byly otvory, skrze které mohly ženy do kapsy sáhnout. Lucie si ve skladu vybrala nějaké prostší oblečení, než obvykle nosila, ale své původní měla s sebou. Chtěla víc splynout s davem a kupodivu to bylo i pohodlnější.

Přes spodní dlouhou košili, ve které se i spalo, měla šněrovačku, přes krk zdobený šátek, který do ní byl zastrčený, a vzhledem k vedrům si vybrala vrchní sukni ze světlé látky. Na hlavě měla slaměný

klobouček a takhle oblečená se cítila docela příjemně. Na otevřeném moři foukalo tak, že na chvíli užila i další svrchní kabátek, ale jak se blížili k pobřeží, tak si ho svlékla.

Poté, co vystoupila z lodi, chodila chvíli po přístavu a nakonec ji zaujalo, že tam objevila loď, směřující do Brestu, která se chystala zvednout kotvy. Původně chtěla zamířit do Bordeaux, ale pak si uvědomila, že to řekla mezi řečí kapitánovi a že se hodí zanechat falešnou stopu pro případ, že by se na ni otec vyptával. O hodinu později byla už opět na otevřeném moři. Do Brestu to bylo přes dvě stě námořních mil. Loď, na které se Lucie ocitla, byla opravdu velká a ona neměla představu, jak rychle tam budou. Prozatím se nechtěla ptát, bylo něco po poledni a rozhodla se, že si odpočine v pronajaté kajutě. Věděla, že otcova malá loďka, kterou používal na plavby kolem ostrova, většinou pluje rychlostí kolem pěti uzlů za hodinu, a pokud dosáhla deseti, bylo to už opravdu hodně. Jenže to byla patnáctimetrová loď. Teď byla na čtyřicetimetrovém trojstěžníku, ale stejně mohla jen hádat, jakou rychlostí poplují. Doufala, že alespoň patnáct uzlů a odhadovala, že do večera dorazí do Nantes, kde loď zakotví, a druhý den navečer by mohli být v Brestu. Její odhad byl docela dobrý. Následujícího večera se opravdu ocitla v Brestu, daleko od domova.

Lucie se brzy zorientovala v centru města, prošla si místní tržnici, prohlédla si různé obchody a hledala vhodné místo pro své plány. Bylo pár zásad, které si od táty pamatovala – Nikolas podnikal s věcmi, které lidé stále potřebovali, s jídlem, s látkami a oblečením. Z Francie dovážel na ostrov sýry, víno, olivový olej a také látky a módní doplňky. Navíc obchodoval s dobyt看em, který chovali na rozsáhlých pozemcích, s ovčí vlnou a přebytky úrody, ať už se jednalo o obilí nebo ovoce. Lucii lákalo spíš oblečení. Nekazilo se a bylo bližší její dívčí duši.

Na pěkném místě poblíž přístavu objevila středně velký prázdný obchod, bývalou pekárnu, který majitel pronajímal až překvapivě levně. A ještě se trochu divil, že o něj má zájem. Mluvil o tom pěkném prostoru spíš jako o skladišti a mezi řečí zjistil, že Lucie není místní. Na okamžik se v něm ozvalo svědomí, ale rychle ho umlčel. Domluvil se s ní na částce odpovídající šedesáti tisícům na půl roku a informoval ji, že na několik měsíců odjíždí a na další případný nájem se domluví před začátkem dalšího roku.

Lucie se hned na to vydala do Paříže a o deset dní později byla zpátky o téměř sto tisíc lehčí. Obchod byl plný látek, oblečení a doplňků, podařilo se jí sehnat milou prodavačku a zhruba čtrnáct dní po svém útěku se cítila jako velká obchodnice. Do obchodu přicházelo spoustu lidí a během prvního týdne vydělala přes dvacet tisíc. Samozřejmě přepočítáno z franků, ale nemohla si na francouzskou měnu zvyknout a vše přepočítávala na cygy - měnu, kterou se platilo na Le pays de Cygnes.

Adam ty tři týdny strávil putováním po Francii. Začal po Lucii pátrat v Bordeaux, na chvíli se zdržel i v La Rochelle, odkud vyplul do Nantes a nakonec zavítal do Brestu, odkud se chtěl vydat na nedaleký zámek svého dědečka.

Den strávil tím, že chodil po Brestu a modlil se za to, aby ho Bůh vedl na ta správná místa. A pak ji zahlédl. Zmizela v nějakém obchodě a Adam se za ní překvapeně vydal. Na jednu stranu čekal, že ho Bůh k Lucii dovede, ale stejně si myslel, že to bude trochu složitější. Navíc si nebyl opravdu na sto procent jistý, že je to ona. Báł se, jestli už nevidí to, co vidět chce. Párkrát se mu v minulých dnech stalo, že se otočil za nějakou dívkou, která měla podobné oblečení jako ona nebo podobný hnědý odstín vlasů. Ale tahle dívka byla oblečená prostěji, než jak mívala Lucie ve zvyku, ale stejně měl během toho letného okamžiku, kdy ji zahlédl, dojem, že je to ona.

Chvíli si prohlížel výlohu obchodu a znovu si všiml její štíhlé siluety. Stála za prodejním pultem a bavila se o něčem s prodavačkou.

Adam se zhluboka nadechl a vešel dovnitř. Opravdu to byla Lucie. Nepřátelsky se zamračila a vztekla se ho zeptala: „Co tady chceš?“

Adam se zarazil. Na okamžik se rozhlédl po obchodě, a pak odměřeně odpověděl: „Promiňte, madam, sháněl jsem dárek pro své prarodiče, ale pokud vám mé peníze nejsou dost dobré, půjdu někam, kde mají milejší prodavačky.“

S tím zamířil rychlým krokem ke dveřím, aniž by jí dál věnoval pozornost nebo jí dal možnost odpovědět. Lucie zůstala rozzlobeně stát na místě s rukama v bocích.

„To jako vážně?“ řekla nahlas do prázdna, když odešel. „To mě šmíruješ i tady?“

Pak si vymyslela nějakou historku o neodbytném nápadníkovi, aby tím ukojila zvědavost své prodavačky.

„Byl moc hezký,“ řekla jí na to mladá žena. „A byl oblečený jako mladý pán. Určitě pochází z dobré rodiny, to já bych si dala říct hned.“

„Klidně vás seznámím,“ odsekla Lucie.

Naštěstí v tu chvíli do obchodu vešly další zákaznice. Prodavačka se jim šla věnovat a Lucie už se s ní nemusela o Adamovi bavit.

Zatím si procházela záznamy o prodejích. Prodavačka neuměla pořádně psát, ale Lucie si vymyslela systém, který jí umožňoval alespoň nějaký přehled o tom, co prodala. Nakreslila malé obrázky hlavních položek, jako byly látky, sukně, šněrovačky, klobouky a podobně a prodavačka k nim dělala čárky. Lucie začala namátkou přepočítávat některé položky a srovnávat je s prodeji za poslední dny. Zdálo se jí, že tam něco nehraje. Vypadalo to, že sem tam je v záznamech o nějakou čárku méně. Bylo by možné, že některé peníze mizejí prodavačce v kapse?

Jedna z tátových zásad byla zaměstnávat pokud možno spolehlivé křesťany a dobře je platit. To tady nebylo možné. Protestantství bylo ve Francii nelegální a Lucie věděla, že pravé křesťanství je otázkou osobního rozhodnutí. Tady byl každý katolík a o osobní zbožnosti jednotlivců to nevypovídalo vůbec nic.

Lucie se rozhodla, že následující den se nehne z obchodu a zkusí přepočítat veškeré zboží. Stejně bude muset brzy doplnit zásoby a potřebovala vědět, co chybí. Druhý den si byla jistá, že rozdíl toho, co chybí, dělá za týden asi tisíc cygů. To bylo k platu tři tisíc týdně hezké přilepšení. Uvažovala, kde sehnat někoho jiného nebo zda má být v obchodě sama. Hlídat prodavačku od rána do večera bylo stejné jako prodávat místo ní. Po prvním týdnu, kdy byla tak nadšená z úspěchů, jí začal obchod dělat trochu starosti. Nějak se ale žít musela.

Adam měl za to, že tím, že ji našel, svůj úkol splnil. Napsal hraběti Renardovi krátký vzkaz, že Lucie je v pořádku a že je v Brestu. Pak ho předal kapitánovi Nikolasovy lodě, aby se s ním vrátil na ostrov. Sám měl ještě tři týdny času a rozhodl se konečně pokusit najít své prarodiče. Lucie už měl dost. Zdálo se, že si vede dobře a že má svou hlavu. Až se vrátí na ostrov, sdělí jejím otci, co o ní zjistil, a tím to pro něho končí. Před ním byl celý širý svět a neměl chuť otravovat si život protivnou dcerou hraběte Renarda.

6. kapitola

Vévoda Croy byl překvapený nečekanou návštěvou. Svého syna neviděl přes dvacet let a vnuka, který teď seděl naproti němu a trochu udiveně se rozhlížel po luxusním salóncu jeho zámku, viděl naposledy jako batole.

„Jak se má náš syn?“ vyhrkla jeho babička. „A co všichni děláte?“

„Táta mě vyhodil před časem z domu, protože nesdílím jeho víru,“ povzdychl si Adam.

Vévoda Croy se zamračil, copak budou podobné věci ničit a rozdělovat jejich rodinu do nekonečna?

„Každopádně se mu vede dobře, moji starší bratři mu pomáhají v obchodě, má na Le pays de Cygnes hezký dům a stal se z něj vážený obchodník,“ pokračoval Adam. „Naposledy jsem ho viděl v zimě. Občas jsem se pak tajně sešel s maminkou a s druhým bratrem, ale otec a nejstarší bratr mě vidět nechtěli.“

„Takže tebe nezajímá náboženství?“ zeptal se dědeček.

„To jsem neřekl,“ pustil se Adam do vysvětlování. „Chodil jsem na univerzitu, kde učí i hrabě Nikolas Renard, myslím, že je to docela známý překladatel a autor několika knížek. Nevím, jestli jste o něm někdy slyšeli?“

„Něco jsem od něho četl,“ přitakal vévoda.

„Pan hrabě mě učil několik předmětů a během té doby jsem se nakonec přiklonil k jeho názoru, že Bůh nakonec zachrání všechny lidi a smíří se sebou celé lidstvo a celé stvoření. Kdybych jen nevěřil tomu, co otec, bylo by to pro něho asi jednodušší, protože by mě mohl aspoň chtít přesvědčit o své pravdě, ale takhle má za to, že jsem nebezpečný bludař. A ještě navíc díky jeho penězům. To ho na tom rozčílilo asi nejvíc. Myslím, že mi chtěl tím, že mě vyhodil, hlavně znemožnit studia dokončit, ale našlo se pár přátel, kteří mi pomohli, a měl jsem také nějakou práci, takže jsem to zvládl i bez jeho peněz. A hrabě Renard mi pak nabídl zaměstnání,“ Adam neměl chuť během první půl hodiny s prarodiči, které vůbec neznal, zabíhat do podrobností a vyprávět o tom, že se mu příliš nevydařily závěrečné zkoušky a že nedostal místo na univerzitě, takže tuhle část prozatím vynechal a popsal jim rovnou Nikolasovu nabídku a stručně i jeho trable s Nikolasovou dcerou. „Mám ještě asi dva týdny času, než se budu muset vrátit a vždycky jsem vás chtěl poznat.“

„Budeme moc rádi, když ty dva týdny strávíš s námi a samozřejmě tě pak odvezeme do Brestu,“ ujistila ho babička. „Stejně jsem tam potřebovala jet a aspoň tě o to déle uvidím.“ Evidentně byla potěšená tím, že vidí aspoň jednoho ze svých vnuků.

Dědeček si ho zkoumavě prohlížel a pouze mlčky přikývl. Adam byl překvapený tím, že jeho prarodiče nebyli až tak staří, jak myslel. Mohlo jim být něco okolo sedmdesátky a oba byli velmi čiperní, Adam počítal s tím, že už nemusí být ani naživu a potěšilo ho, že se s nimi mohl setkat. Otec byl koneckonců jejich prvorozený syn, takže ho museli mít dost brzy, i když detaily Adam nevěděl. Otec se o svých rodičích bavit nechtěl. A on sám se narodil, když bylo otcovi třicet.

„Slyšel jsem, že mám ještě nějakého strýce?“ nadhodil Adam.

Babička si povzdychla a zavrtěla hlavou. „Ten zemřel před osmnácti lety a my jsme žádné jiné děti neměli. Až později zemřela jedna z mých sester a my si k sobě vzali její dvě dcery, o které se její

manžel nechtěl starat, protože se brzy na to znovu oženil. Takže jsme nebyli úplně sami a máme jakási nepravá vnoučata, ale tvůj otec je naše jediné žijící dítě. Tím spíš nás to vždycky trápilo. A ty jsi měl ještě nějaké další sourozence? Tvé dva starší bratry si samozřejmě dobře pamatujeme. Ty jsi byl ještě mrně a sotva jsi mluvil, když odtud tví rodiče odcházeli. Měli pak další děti?“

„Ještě dvě holčičky,“ přikývl Adam. „Ale obě zemřely. Jedna jako miminko a druhá v jedenácti letech, takže kromě těch dvou starších bratrů nikoho nemám.“

Babička s povzdechem přikývla. „Svět mi někdy připadá jako smutné místo. Neznám téměř rodinu, která by neztratila žádné dítě.“

„Náš král,“ řekl Adam. „Ten je ale jeden z mála lidí, který mě napadá. Měl šest dětí a všechny se dožily dospělosti. I když bych měl říct bývalý král. Před časem předal vládu svému jedinému synovi, ale ještě jsem si nezvykl mluvit o princí Lucasovi jako o králi.“

„Byli jsme tam, když měl korunovaci,“ povzdychla si Adamova babička. „Byl to jeden z mnoha neúspěšných pokusů kontaktovat tvého otce, ale nechtěl nás vidět.“

„Samozřejmě to není všechno kvůli víře,“ přiznal mu dědeček. „Měl být dědicem našeho panství, a když odtud odcházel, tak jsme se strašně pohádali, částečně to bylo kvůli náboženství a částečně proto, že nám vadilo, že tím odmítá převzít zodpovědnost za majetek, který tu náš rod má už velice dlouho.“

„Odešel odtud s částí svého dědictví jako ten marnotratný syn,“ řekla babička zamyšleně. „Akorát že se mu daří dobře, neskončil nikde u prasat a nikdy se s lítostí nevrátil.“

„Mrzí mě to,“ řekl Adam upřímně. „Tím spíš, že vím, jak dlouho jsem věřil všemu, co mi rodiče říkali o víře, a pak se mi celé to přesvědčení rozpadlo v podstatě během dvou nebo tří měsíců, když se mi dostala do ruky Bible hraběte Renarda.“

„Mám ji někde ve své knihovně,“ řekl dědeček zamyšleně. „A docela rád bych si s tím pánem někdy promluvil. Nenapadlo mě, že bys ho mohl znát, natož pro něj pracovat. Proč vůbec učí na univerzitě, když je hrabě?“

„Původně tam byl za trest, pokud vím,“ vysvětloval Adam a zakousl se do koláče. „Bylo by to na delší vyprávění. Jestli nevádí, nechal bych to na jindy.“

„Samozřejmě,“ přikývl dědeček. „Jsem docela zvědavý na tvoje názory. Na tom protestantském učení mi vždycky vadila jedna věc. V podstatě to je mnohem víc o štěstí než o tom, jak člověk žije. Vůbec v té myšlence nejde o to, jak člověk prožil celý život, ale v jakém stavu byl během poslední hodiny nebo několika minut svého života. Pokud by žil někdo celý život dobře a byl třeba i oddaný protestant, a pak ve slabé chvíli skončil třeba s někým v posteli a selhalo by mu náhle srdce, má smůlu a skončí v pekle.“

Adam se pousmál, když babička na dědečka udělala výhrůžný obličej a naznačovala mu, aby volil lepší příklady.

„Je mu triadvacet,“ odbyl ji dědeček. „Tak snad už měl nějaké děvče.“

„Neměl,“ řekl Adam. „To bych před svatbou neudělal, ale rozhodně nejsem taková citlivka, aby mi podobný příklad vadil. Mám spoustu různých kamarádů a ti se mezi sebou baví o všem možném.“

Dědeček trochu nadzdvihl obočí, ale pokračoval ve své myšlence a nekomentoval to. „Na druhou stranu pokud by byl někdo brutální vrah, tak to v podstatě nevadí, pokud zemře s modlitbou na rtech. Ani nemluvě o tom, že on by byl spasený za to, že by takzvaně přijal Ježíše, zatímco jeho ubohé oběti by nejspíš skončily v pekle. Takže protestantství není učení o dobrém životě, ale o dobrém závěru života a jediné hodině. Někdo možná udělá v poslední půlhodině dobrého života neuvěřitelnou chybu, za kterou pak bude z tohoto pohledu věčně trpět, zatímco někdo, kdo by sedmdesát let páchal jeden zločin za druhým, se dostane do nebe kvůli tomu, že poslední hodinu života strávil v poslušnosti Bohu.“

„To je moc zajímavý pohled,“ přikývl Adam, „takhle jsem to neslyšel nikdy podat, ale určitě to má svou logiku.“

„To bych řekl,“ odpověděl dědeček. „Neříkám, že jsem nějaký horlivý katolík. Jsem si vědomý všech chyb i zkažeností katolické církve, jejích krvavých dějin i papežů a biskupů, kteří se váleli s děvkami v posteli, vraždili, loupili a připíjeli ďáblu na zdraví, ale stejně bych řekl, že ona myšlenka, že člověk je souzený za celý svůj život a ne za jeho poslední okamžik, je správnější.“

„Ono je to podle mne spíš o tom, že mnoho protestantů má s Bohem žijoucí zkušenosti. Poznali ho, proměnil jejich život, dal jim nové srdce, do kterého zapsal svá přikázání, osobně s nimi mluví a vede je. Všechno je to velice živé a skutečné. A mám obavy, že spousta katolíků podobnou zkušenost neprožila. Jenže právě kvůli tomu mají pak protestanti dojem, že rozumí úplně všemu a všechno, co říkají, musí být správně,“ nadhodil Adam opatrně. „Nevím, k čemu by se to dalo přirovnat, ale je to asi jako když se někdo vydá do Paříže a cestou se seznámí s francouzským králem, který mu popíše svůj palác. A daný člověk se začne považovat za experta na architekturu z toho důvodu, že zná krále. Myslím, že většina protestantů si nepřipouští, že by mohli osobně znát Krále králů a zároveň nechápat věci, které říkal. Už jen protože ho znají, mají pocit, že mu ve všem rozumí, a přitom zapomínají na to, že podobný dojem mají desítky jiných lidí, kteří mají úplně protichůdné názory.“

„To, co říkáš, je zajímavé, Adame, ale nechceš si trochu odpočinout?“ zeptala se babička starostlivě.

Adam zavrtěl hlavou. „Jsem plný dojmů z toho, že jsme tady a že vás vidím,“ odpověděl. „Ale spíš jsem z té cesty dost rozlámaný, přece jen jsem strávil skoro tři hodiny v kočáře. Docela rád bych se prošel po vaší zahradě.“

„Všechno ti to tu ráda ukážu,“ nabízela se babička ochotně, zatímco děda ho pozoroval přimhouřenýma očima a přemýšlel, jestli je tohle opravdu čistě přátelská návštěva nebo má ten mladý muž nějaké postranní úmysly.

Během následujících dní si je ale Adam oba získal svou veselou povahou, spontánností i upřímností, se kterou jim líčil různé své zážitky, včetně toho, jak se mu příliš nezdařily zkoušky nebo jak ho štve rozmazlená dcera hraběte Renarda.

„A nebereš si to až moc osobně?“ zeptal se ho děda pár dní předtím, než měl odjet. „Jde jen o její chování nebo o to, že se ti ve skutečnosti líbí?“

Adam se na něho nechápavě podíval a trochu zrudl.

„Proto tě tak rozčilovalo, že jí děláš garde, zatímco ona kouká po nějakém princí?“ rýpl si děda.

„Nikdy bych si nezačal nic s holkou, která se chová jako ona a ještě k tomu není opravdová křesťanka,“ řekl pomalu a tiše. Ale vévoda Croy už měl dost životních zkušeností na to, aby věděl, jak rozporuplná záležitost jsou někdy lidské city.

„Každopádně pro tebe mám nabídku,“ řekl děda po chvíli. „Poptal jsem se mezi známými a získal jsem jeden zajímavý kontakt. V Brestu je jistý bohatý obchodník, původem Angličan, který hledá domácího učitele pro své syny, kterým je třináct, patnáct a šestnáct. Ti kluci mluví samozřejmě lépe anglicky než francouzsky a myslím, že kdybys tu práci vzal, hrabě Renard by byl spokojený, že jsi splnil jeho podmínky. Nemusel bys nikam do Anglie, my bychom tě mohli vídat a ještě bys byl blízko té své Lucii.“

„To zní báječně,“ usmál se Adam. „Určitě by mě to zajímalo, pokud budou i oni stát o mě. Jen té Lucii být blízko nepotřebuji a opravdu nestojím o to, aby byla má. Nebo aspoň ne v tomhle stavu. A kdyby se nakrásně vzpamatovala, tak je to dcera hraběte.“

„Je to trochu pod úrovní, to je pravda,“ přikývl děda. „Ona je jen hraběnka a ty jsi z rodiny vévody, což je o něco víc, ale na druhou stranu láska hory přenáší. Tvoje babička byla taky jenom hraběnka a já jsem si ji vzal.“

Adam se rozesmál. „To byl opravdu dobrý vtíp,“ podíval se pobaveně na dědu.

„To až takový vtíp nebyl,“ řekl vévoda Croy. „Asi bychom si měli promluvit i o tvém postavení. Od začátku mi trochu vrtalo hlavou, jestli jsi tu jen proto, abys nás poznal, nebo jestli ode mne něco očekáváš. A měl bys vědět, že ode mne neuvidíš ani korunu.“

„Já tady nejsem kvůli penězům. Něco takového mě ani nenapadlo,“ skočil mu Adam rozčileně do řeči.

„Můžu domluvit?“ řekl Adamův děda mírně. „Neuvidíš ode mne ani korunu, dokud ti nebude třicet. Chci, abys získal nějaké zkušenosti. Pracuj pro hraběte Renarda, rozkoukej se po světě, buď ředitelem školy, poznávej lidi, obchoduj, pokud se ti bude chtít. Ožeň se, nauč se starat o rodinu, vycházet s tím, co máš a váž si své vlastní práce. Ale bohužel mým teoretickým dědicem je tvůj otec a pomyšlení, že by můj majetek připadl někomu, kdo se mnou dvacet let nekomunikuje a věří kupě nesmyslů, mě vždycky trápilo. Takže jsme se s babičkou rozhodli, že zdědíš velkou část našeho majetku ty. Ale bez ohledu na to, jak dlouho budeme žít, to dřív než za sedm let nebude, chci, aby ses v první řadě naučil postavit se na svoje vlastní nohy.“

Adam zůstal stát na místě a díval se na svého dědu s otevřenou pusou.

„Ještě bych ti měl asi říct, že je mi sedmdesát a můj otec zemřel, když mu bylo sto dva let, takže ve skutečnosti je možné, že na tebe budu dohlížet třeba ještě dalších třicet let,“ mrkl na něho. „Ale na druhou stranu to všechno, co tady je, budeš mít k dispozici dřív než v padesáti, neboj se.“

„Vůbec nevím, co bych měl říct,“ řekl Adam. „Děkuji, ale opravdu mě něco takového ani ve snu nenapadlo.“

„Tím líp,“ usmál se vévoda Croy.